

howto

Wealthinking

웰싱킹

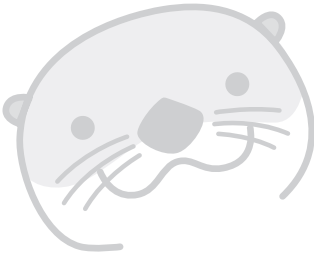
รวยมาตั้งแต่จิตใต้สำนึก

เคลลี ชเว

เขียน

วาสนา จันทะกัง

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

พวกคนที่ประสบความสำเร็จจะอ่านหนังสือและใช้เวลาว่างของตัวเองอย่างพิถีพิถัน

—เคลลี ชเว

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรรักษ์

แต่จโรม กาสแดง คู่ชีวิตที่รัก

ผู้ทำให้ฉันตระหนักว่า

ตัวตนที่แท้จริงของฉัน

คือปณิหารีย์ที่เจิดจรัส

คำนิยม

“หากอยากเป็นคนรวย จงเรียนรู้ผ่านความคิดของคนรวย”

ผมได้พบกับเคลลีและเจโรม สามีของเธอเป็นครั้งแรกที่หน้าร้านของทั้งคู่ในห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ ในตอนนั้นผมสงสัยว่าพวกเขาเป็นใครกัน ถึงได้มีร้านอยู่ในห้างสรรพสินค้าของบริษัท C ซึ่งมีขนาดใหญ่ที่สุด จนได้ชื่อว่าเป็นป้อมปราการของฝรั่งเศสได้ และเหนือสิ่งอื่นใด ผมสงสัยว่าบริษัท C รู้สึกถึงความพิเศษใดถึงได้ให้สิทธิ์ตั้งร้านค้าแก่พวกเขา

จนเมื่อได้รู้จักเคลลีและสามี ผมก็รู้เหตุผลได้ในทันที เคลลีเป็นคนชอบบุกเบิกและไม่ปฏิเสธความท้าทาย เธอมีความมั่นใจอยู่เสมอและไม่เคยพูดว่าทำไม่ได้ ทั้งยังนำสิ่งที่ตัวเองได้เรียนรู้มาปฏิบัติจริงและพยายามทำให้โลกเป็นที่ที่น่าอยู่ยิ่งขึ้น ต่อมาผมถึงได้รู้ว่าสิ่งนั้นเรียกว่า Wealththinking หรือการคิดอย่างมั่งคั่ง ซึ่งเป็นรากฐานของความร่ำรวยที่แท้จริง

ผมหวังว่า Wealththinking ของเคลลีจะสร้างประโยชน์และเป็นการท้าทายครั้งใหม่ที่แสนพิเศษ ยิ่งไปกว่านี้ ผมหวังว่าเครื่องมือชิ้นนี้ซึ่งเคยช่วยให้เธอลุกขึ้นมาเย็นได้อีกครั้งในช่วงเวลาที่ยากลำบากจนนึกถึงความตาย จะเป็นกำลังใจครั้งใหญ่ให้ผู้อ่าน ด้วยเหตุนี้ผมจึงอยากแนะนำว่า หากคุณอยากเป็นคนรวย จงเรียนรู้ผ่านความคิดของคนรวย เพราะมีเพียงคนที่ประสบความสำเร็จในสาขานั้นอย่างแท้จริงเท่านั้น ที่จะถ่ายทอดสารที่มีความหมายได้

คุณอยากเป็นคนรวยจริงๆใช่ไหม ถ้าใช่ จงทำตามทีเคลลีได้เรียนรู้และปฏิบัติจริง แล้วสารจากเธอที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้จะนำพาคุณไปยังโลกแห่งความมั่งคั่งที่คุณถวิลหา

เดนิส เฮนเนกิน (Denis Hannequin)

อดีตซีอีโอแมคโดนัลด์ในยุโรป

ปัจจุบันเป็นผู้ร่วมก่อตั้งกองทุน FrenchFood Capital

คำนิยม

“เราจะครอบครองกุญแจสู่ความมั่งคั่งได้อย่างไร”

ผมนึกถึงวันในอดีตที่ได้พบกับผู้เขียนและหารือกันเกี่ยวกับ “ความมั่งคั่ง” ในตอนนั้นเราได้คุยกันอย่างลึกซึ้งว่าจะเลี้ยงลูกของตัวเองให้เป็นคนรวยได้อย่างไร ผมยังจำได้ว่าเคยช่วยสมัครกองทุน Junior Fund ให้กับลูกสาวของผู้เขียนด้วย สิ่งที่ผู้เขียนและผมเห็นพ้องต้องกันคือ เราต้องสลัดปรัชญาแห่งความมั่งคั่งวิถีเดิมออกอย่างสิ้นเชิง แล้วเปิดบทใหม่ขึ้นมาแทน ทว่าหากจะทำเช่นนั้น เราจะหากุญแจแห่งความมั่งคั่งเพื่อเปิดบทใหม่นี้ได้อย่างไร

ผมเริ่มกังวลว่าประเทศเกาหลีใต้ในปัจจุบันจะเดินไปในทิศทางไหน เพราะชีวิตของแต่ละคนล้วนผูกอยู่กับอดีต วิถีเกี่ยวกับความคิดแบบทุนนิยมและการลงทุนในหุ้นรวมถึงอสังหาริมทรัพย์ สิ่งหนึ่งที่ผมแน่ใจคือ หากเรายังเป็นเช่นนี้ต่อไป ผู้คนมากมายจะต้องเผชิญกับความทุกข์ระทม

หากจะออกจากสถานการณ์เช่นนี้ แต่ละคนต้องพยายามเป็นคนรวยที่เปี่ยมประสิทธิภาพ และจุดเริ่มต้นนั้นอยู่ที่การเปลี่ยนความคิดที่คับแคบให้เป็นความคิดที่เปิดกว้าง ทำไมคุณถึงคิดว่าเราจะสร้างกิจการอย่างเทสลา (Tesla) ไม่ได้ละ อันดับแรก เราต้องเริ่มจากการหยุดสอนให้ลูก ๆ ไปเรียนพิเศษที่สถาบันกวดวิชาหลังเลิกเรียนเพื่อจะได้มีอาชีพที่มั่นคง แต่เราต้องมุ่งเน้นไปที่การได้เป็นที่สุดในสาขาที่ตัวเองชอบ เช่นเดียวกับที่ผู้เขียนได้เดินบนถนนสายของตัวเองมาแล้ว เราต้องฝันถึง

ธุรกิจและเริ่มธุรกิจโดยยึดสิ่งนั้นเป็นพื้นฐาน ลูกๆ ของพวกเราเกิดมาในโลกที่พวกเขาสามารถเป็นคนรวยล้านฟ้าได้ แต่คุณต้องเปลี่ยนความคิดพ่อแม่ต้องเป็นคนรวยเสียก่อน จุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงนี้คือตัวคุณเอง และผมคิดว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยได้มากที่สุด

จงอย่าล้มเลิกเพียงเพราะคิดว่าจะมาเป็นคนรวยเอาตอนนี้ทำไมมันยังไม่สายเกินไป เช่นเดียวกับโควิด-19 ที่มาฉีกคลอนชีวิต มนุษย์ต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานถึงจะเปลี่ยนความคิดได้ แต่การเปลี่ยนความคิดหนึ่งๆ นั้นจะไม่ใช่ว่าเรื่องยากนัก หากมีใครสักคนที่ก้าวผ่านความทุกข์ทรมานมาบอกวิธีแห่งความจริงกับคุณ แล้วจากนั้นคุณจะทำอย่างไร

สิ่งแรกที่คนรวยทำเพื่อบรรลุความมั่งคั่งคือการเปลี่ยนความคิด คนรวยที่ประสบความสำเร็จตามเจตนารมณ์ของตนเองจะไม่ยึดติดอยู่กับทฤษฎีเท่านั้น หากแต่จะวินิจฉัยและตัดสินใจอย่างถูกต้องแล้วลงมือทำทันที และด้วยเหตุนี้ ผมจึงเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นความหวังที่ยิ่งใหญ่แก่ผู้คนที่อยากหลุดพ้นจากความเจ็บปวดทางการเงิน

จอห์น ลี (John Lee)

ซีอีโอของบริษัท Meritz Asset Management

ผู้เขียนหนังสือ *존의 금융문맹 탈출* (การหลุดพ้นจากความไม่รู้ทางการเงิน)

คำนำสำนักพิมพ์

สมัยหนึ่งเราเชื่อว่า คนจะร่ำรวยมั่งคั่งได้ก็ต่อเมื่อมีความขยันอดทน ต่อมาอีกยุคสมัย ความร่ำรวยกลายเป็นเรื่องของคอนเนกชันและโอกาส แต่ตอนนี้ เราได้พบสิ่งที่ลึกซึ้งและสำคัญกว่านั้น **ความร่ำรวยต้องมาจากความคิดที่ยังลึกลงไปถึงจิตใต้สำนึก**

ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม หากลึกๆ ในใจเราปฏิเสธความรวย ก็ยากที่ชีวิตจะเหนี่ยวนำความรวยมาให้ ไม่ว่าจะเป็น “ความร่ำรวย” ในทางใด

ต่อเมื่อเราปรับจูนสมองให้เป็นสมองแห่งความสมบูรณ์พูนสุข ไม่ใช่สมองที่เพรียกหาและขาดแคลน เส้นทางความมั่งคั่งสมบูรณ์จึงเริ่มต้นขึ้น

เมื่อคนเรามีความคิดจิตใจที่ไม่ปิดต่อความร่ำรวย เมื่อเรามองคำว่า “ความร่ำรวย” หรือ “คนรวย” ด้วยมุมมองที่เปิดกว้างขึ้น เราอาจได้เรียนรู้ ความลับสำคัญหลายต่อหลายเรื่องจาก **คนที่มั่งคั่งร่ำรวยอย่างแท้จริง** วิธีฟันฝ่าอุปสรรคของเราจะต่างออกไป เราเริ่มเห็นโอกาสที่เข้ามาแม้จะดูเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม เราจะเปลี่ยนวิธีดึงดูดเงินทอง ปฏิสัมพันธ์ที่เรามีต่อผู้คนและโลกรอบตัวยังจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ร่ำรวยมากขึ้น และสัมผัสโลกใหม่ของคำว่า ปิติสุข

เช่นเดียวกับเคลลี ชเว ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ที่เรียนรู้จากคนรวย แล้วสร้างจิตใต้สำนึกขึ้นมาใหม่ จนสามารถพลิกชีวิตที่ติดลบจนไม่อยากไปต่อกับชีวิตนี้ให้กลับมาประสบความสำเร็จ

เธอกลายเป็นมหาเศรษฐีติดอันดับท็อป 0.1% ของอังกฤษ

เรื่องราวที่คุณจะได้อ่านในหน้าถัดๆ ไปจะสร้างแรงบันดาลใจให้คุณอย่างมหาศาล คุณจะได้เรียนรู้ทุกกระบวนการปลูกความคิดเศรษฐกิจให้หยั่งรากลึกอยู่ในตัวคุณ พร้อมหรือยังที่จะสัมผัสกับมิติที่ลึกซึ้งขึ้นของความมั่งคั่งของชีวิต และเริ่มออกเดินทางบนเส้นทางอันสมบูรณ์พูนสุข

แล้วคุณจะรู้ว่า ไม่ว่าจะอยู่ในจุดตกต่ำแค่ไหน ขอเพียงมีความคิดแบบคนรวย คุณจะเห็นหนทาง

howto

สารบัญ

บทนำ “ฉันทระหนักถึงเส้นทางใหม่ที่จะต้องก้าวออกไป!”	1
--	---

ตอนที่ 1 เมล็ดพันธุ์แห่งความมั่งคั่งที่งอกออกมาจาก กันบั้งทองชีวิต

เริ่มจากการจากไปของเธอ	7
เรายังเป็นคนสำคัญของใครบางคนเสมอ	16
คุณเดินโดยไม่ล้มไม่ได้	23
กังนีสัยไม้ดี 3 อย่าง	26
ครูทั้ง 1,000 คน	31
เป็นดั่งน้ำที่ใช้ล่อน้ำ	35
ใครๆ ก็รู้ได้ เพียงปฏิบัติจริง 100 วัน	41
เมื่อเงิน การสร้างประโยชน์	
และความเป็นมนุษย์มาบรรจบอย่างสมบูรณ์	47
“เปิดร้านก่อน แล้วค่อยหาเงินมาคืนแล้วกันค่ะ”	52
1 ปีนมหาสุมุทระแอดแลนด์	58
คุณออกศึกกับคนรวยหรือเปล่า	64
คุณมีเชื้อไฟแห่งความสำเร็จอยู่แล้ว	72
ความลับทั้งหมดอยู่ใน Wealththinking	78

ตอนที่ 2 Wealthinking รากเหง้าของความคิดที่สร้าง ความมั่งคั่ง

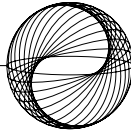
รากเหง้าของความคิด พื้นฐานแห่งความมั่งคั่ง 1	89
รากเหง้าของความคิด พื้นฐานแห่งความมั่งคั่ง 2	102
รากเหง้าของความคิด พื้นฐานแห่งความมั่งคั่ง 3	110
แก่นแท้ของ Wealthinking คือการสร้างมโนภาพ	118
6 วิธีสร้างมโนภาพแบบ Wealthinking	125
“สำคัญสิคะ สำคัญมากเลยคะ!”	138
คนรวยที่ฉันได้พบคือปรมาจารย์แห่งการยืนยัน	142
จงประกาศให้ชัดเจน	149
ความกล้าหาญในฐานะพ่อแม่	154
ฉันอยากเป็นเมนเทอร์เพื่อผู้หญิง	163
จงออกแบบบงล้อแห่งชีวิตอย่างสมดุล	172
เช่นเดียวกับฉันที่ตายไปในแม่น้ำแซน	189
ความสวยงามของการร่วมทาง	194
บทส่งท้าย “ผู้สร้างประโยชน์จะได้เป็น Wealthinker ในไม่ช้า!”	201
เกี่ยวกับผู้เขียน	207

ທດສະວັນ

บทนำ

“อันตรายหนักถึงเส้นทางใหม่ ที่จะต้องก้าวออกไป!”

“ เอ๊ะ! นี่มันอะไรกัน”

ฉันกำลังจับหลักอย่างสบายบนทะเล แล้วก็ลืมนึกขึ้นมาพบว่ามียะไรบางอย่างที่มีหนวดยาวกำลังจ้องมาด้วยตาใหญ่เป็นประกาย มันเอาจหน้าเข้ามาใกล้เสียจนจะแตะปลายจมูกของฉันอยู่แล้ว ฉันตั้งสติจนได้รู้ว่ามันเป็นสิ่งใต้อะไรที่มองลงมาจากหน้าต่างเล็กๆ ของเพดานเรือ มันกำลังชวนให้เอาจมูกมาแตะกันนั่นแหละ สิ่งใต้อะไรตัวนั้นปรากฏตัวอยู่ในฉากอันอบอุ่นราวกับคุณพ่อร่างใหญ่ที่บอกลูกสาวว่า “เอาจมูกมาชนกันสิ!” พลางยื่นปลายจมูกเข้ามาใกล้

สิ่งใต้อะไรนั้นจนจมูกพาครอบครัวขึ้นมายู่บนเรือของพวกเขาอยู่หลายวัน พวกมันเอาจกันผลัดโต๊ะและโซฟาที่เราใช้รับประทานอาหารแล้วย้ายตัวเข้ามาวางกับว่ามาทองเที่ยว โดยไม่มีที่ท่าว่าจะกลับลงทะเลไปเลย

ฉันและครอบครัวอยู่ระหว่างการแล่นเรือใบเที่ยวรอบโลกด้วยเรือยอร์ช ตอนนี้พวกเราอยู่ที่หมู่เกาะกาลาปากอสกลางมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันออกที่ได้ชื่อว่าเป็นสวรรค์บนดินของนกและสัตว์ทะเล ก่อนจะมาถึงที่นี่ เรานั่งเรือยอร์ชผ่านยุโรปและทะเลแคริบเบียน แล่นข้ามอเมริกาใต้และเกาะจำนวนมากที่ไม่สามารถนั่งเครื่องบินมาลงได้ในระหว่างนี้ฉันเพลิดเพลินกับความสง่างามและความลึกลับของธรรมชาติ

พร้อมทั้งดื่มด่ำพรอันยิ่งใหญ่เมื่อได้เห็นสัตว์หายากที่เติบโตในอ้อมแขนของธรรมชาติอันใหญ่ยิ่ง

ก่อนมาที่หมู่เกาะกาลาปากอสแห่งนี้ ฉันออกมาเฝ้าใบเรือคนเดียวกลางทะเลยามค่ำคืนแทนครอบครัวที่กำลังหลับใหล รวากับโลกทั้งใบมีแค่ท้องทะเล ท้องฟ้า และตัวฉัน ในตอนนั้นแสงนั้บร้อยนับพันส่องสว่างอยู่บนทะเลสีดำเป็นประกายและผ่านตัวฉันไปเหมือนลูกธนูไม่อาจรู้ได้ว่าภาพลึกลับตรงหน้าคืออะไร เมื่อเข้าไปใกล้ ๆ จึงเห็นฝูงแมงกะพรุนลอยอยู่กลางทะเล พวกมันเรืองแสงออกมาจนดูคล้ายพระจันทร์เต็มดวง นี่เป็นหนึ่งในภาพที่งดงามที่สุดที่ฉันได้เห็นจากเหนือน้ำทะเล

บางครั้งฝูงโลมาจำนวนมากก็มาว่ายน้ำอยู่ข้าง ๆ เรา ฝูงปลากระเบนขนาดมหึมาแหวกว่ายอย่างเชื่องช้าอยู่กับฝูงฉลามให้ได้เห็น นี่คือการสวยงามแท้จริงที่ฉันไม่เคยพบเห็นมาก่อน จักรวาลและท้องทะเลงดงามได้ถึงขนาดนี้เสียหรือ ความงดงามนี้คืออะไรกัน ความรู้สึกที่ทั้งสวยงามและเต็มเปี่ยมนี้คืออะไร ของขวัญที่ฉันได้รับระหว่างล่องเรือยอร์ชต์ท่องเที่ยวไปหลายที่บนโลก คือความกลมกลืนขั้นสุดที่ช่วยให้ฉันตระหนักชัดเจนถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของฉัน ครอบครัว และจักรวาล ความสงบและความอ่อนคลายที่ไหลเวียนอยู่ในความกลมกลืนนี้ทำให้ตะกอนสุดท้ายของปมและความปรารถนาในใจของฉันจางหายไปท่ามกลางแสงจันทร์

แสงดาวระยิบระยับอยู่บนท้องฟ้า เราแต่ละคนล้วนโดดเดี่ยวแต่เชื่อมโยงถึงกันเป็นหนึ่งเดียว ท้องฟ้าเปล่งประกายด้วยดวงดาว ทะเลสร้างคลื่นลูกใหญ่ให้สั่นไหว ลมที่พัดมาจากที่โหนสลักแห่งทำให้เรือยอร์ชต์แล่นไปข้างหน้า นำแปลกที่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ชี้เส้นทางใหม่ให้ฉัน ฝูงโลมาแค่เร่งความเร็วอย่างไร้ผู้คุมเสียงอยู่ข้าง ๆ เรือของเราแล่นเร็วขึ้นตามแรงลม ส่วนดาวก็แค่ส่องแสงจำลองมาบนศีรษะของฉันโดยไม่ตั้งใจ แต่ธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ที่สืบทอดกับฉันผู้อยู่ลุ่มลึกกลางมหาสมุทรกว้างใหญ่ไพศาล

ทำให้หัวใจสั่นไหวอย่างรุนแรงจนฉันตระหนักได้ถึงเส้นทางใหม่ที่จะต้องก้าวออกไป

ฉันคาบซ้อนดินซ้อนทรายมาเกิดในครอบครัวเกษตรกรยากจนในต่างจังหวัด พ่อแม่ทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อเลี้ยงลูกๆ ทั้ง 6 คนอย่างยากลำบาก สิ่งที่คุณได้เห็นและเรียนรู้คือชีวิตของเกษตรกรที่ถึงแม้จะทำงานหนักเหมือนวัว แต่ก็ยังต้องกังวลเกี่ยวกับอาหารมื้อถัดไปและค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูลูกๆ อยู่ดี ฉันเคยมีช่วงเวลาที่ลำบากเพราะไม่ได้เข้าเรียนมัธยมปลายเหมือนอย่างคนอื่น ๆ เวลากลางวันต้องทำงานในโรงงาน ส่วนเวลากลางคืนต้องไปเรียนในโรงเรียนมัธยมปลายภาคค่ำ และเพราะฉันมีความบกพร่องในการอ่านระดับรุนแรงจนอ่านหนังสือได้ 'ไม่สมบูรณ์' เกเรของฉันจึงอยู่ในระดับท้ายๆ เสมอ เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็แบกรับหนี้พันล้านวนจากธุรกิจที่เริ่มต้นด้วยความบังเอิญ ตอนนั้นฉันอายุ 30 ปลายๆ ไม่เห็นความหวังอะไรในตัวเองเลย มีหลายวันที่คิดว่าตายไปเสียยังจะดีกว่า

แต่ตอนนั้นฉันก็ไม่ได้ยอมแพ้กับชีวิต แต่ตัดสินใจแน่วแน่ที่จะมีชีวิตต่ออีกครั้งเพื่อแม่ เพื่อที่จะทิ้งตัวเองคนเดิมและเกิดเป็นคนใหม่ แม้จะน่าเจ็บใจแต่ก็ต้องยอมรับอย่างซื่อสัตย์ว่าฉันยังขาดความสามารถ ฉันจึงเริ่มศึกษาคนรวย 1,000 คนที่มีภูมิหลังคล้ายฉันแต่กลับพิชิตความล้มเหลวมาได้ แล้วทำตามแนวคิดที่เหล่าคนรวยมีร่วมกันที่ละเอียดต่างๆ เรียนรู้จากประสบการณ์ของพวกเขาอย่างครบถ้วน การทำแบบนี้ทำให้ฉันบรรลุทุกเป้าหมายที่ตั้งไว้ในเวลาเพียง 5 ปี จากผู้ล้มเหลวที่แบกรับหนี้สินพันล้านวนซึ่งคิดจะทิ้งตัวเองลงในแม่น้ำแซนแห่งปารีส ฉันได้เกิดใหม่เป็นประธานบริษัทระดับโลกที่สร้างงานกว่า 6,000 ตำแหน่ง ทั้งยังมีธุรกิจและบริษัทในเครือมากกว่า 30 แห่งใน 12 ประเทศ

¹โรคความบกพร่องทางการอ่าน หรือ Dyslexia เป็นความผิดปกติทางร่างกายที่ทำให้ผู้ป่วยไม่สามารถจดจำหรือตีความตัวหนังสือได้ หรืออาจรับรู้ตัวหนังสือแตกต่างไปจากคนทั่วไป ผู้ป่วยโรคนี้จึงมักเรียนหนังสือได้ช้า และมีผลการเรียนต่ำ

สิ่งที่ทำให้ฉันเติบโตได้ขนาดนี้คือ Weathinking ที่มาจากคำว่า Wealth (ความมั่งคั่ง) และ Thinking (การคิด) ฉันเชื่อว่าหากทำตามวิธีที่เหล่าคนรวยทำกัน ฉันเองก็จะเป็นอย่างพวกเขา ไม่เพียงแต่เชื่อเท่านั้น ฉันยังปฏิบัติจริงด้วยตัวเองจนร่ำรวยมหาศาลอย่างที่ต่อให้ทำงานเป็น 100 ปีก็ไม่มีทางทำได้

ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนอยากเป็นคนรวย แต่สาเหตุที่ไม่ใช่ว่าใครๆ จะเป็นคนรวยได้ เป็นเพราะไม่ใช่ทุกคนที่รู้เครื่องมือของคนรวย คนที่อยากออกทะเลแล้วเอาแต่ฝึกขับรถทั้งวันทั้งคืนก็คงไม่อาจออกทะเลได้ การขับรถพุ่งลงไปในทะเลด้วยความตือตึงและบ้าบิ่นจะมีความหมายอะไร และหากเพียงแค่อุตสาหะทำงานแล้วจะรวย แม้ของฉันคงได้เป็นคนรวยก่อนใครในโลกแล้ว หากต้องการเป็นคนรวย ก็ต้องเรียนวิธีการเป็นคนรวย และหากต้องการหาเงิน ก็ต้องเรียนวิธีการหาเงิน

หนังสือเล่มนี้คือหนังสือที่จะเล่าถึง 'ความคิดที่เปิดกว้าง' ในการทำความเข้าใจและเรียนรู้รากเหง้าความคิดของผู้ที่สร้างความมั่งคั่งขึ้นมาได้ ความคิดที่เปิดกว้างคือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความคิดที่คับแคบ ทั้งความคิดที่เปิดกว้างและความคิดที่คับแคบต่างเป็นพลังให้แก่เราได้ แต่ทิศทางการกลับตรงกันข้าม ความคิดที่คับแคบจะติดอยู่กับอดีต ส่วนความคิดที่เปิดกว้างจะมุ่งมาที่ปัจจุบันและอนาคต ดังนั้นความคิดที่คับแคบจึงจำกัดชีวิตและกักขังคุณไว้ในกำแพง ในขณะที่ความคิดที่เปิดกว้างจะช่วยขยายขอบเขตของชีวิตและทำลายกำแพงของคุณ

กำแพงที่จำกัดชีวิตของคุณคือความยึดติดซึ่งมาจากความเชื่อเกี่ยวกับโลก ความเชื่อเกี่ยวกับคนอื่น และความเชื่อเกี่ยวกับตัวเอง สิ่งที่คนรวยทั้งหลายมีคือจิตใจอันแข็งแกร่งซึ่งทำลายกำแพงทั้ง 3 อย่างนี้ได้ คุณเองก็ต้องทำลายกำแพงทั้ง 3 นี้และทำให้ชีวิตของคุณเปิดกว้างและมั่งคั่งเช่นเดียวกับที่ฉันได้ทำมา ฉันจึงกล้าพูดอย่างเต็มปากว่า สิ่งที่จะช่วยฉันออกมาจากจุดต่ำสุดของชีวิตคือ Wealthing หรือวิถีความคิดของเหล่าคนรายนั่นเอง

ฉันได้เรียนรู้รากเหง้าความคิดของคนรวยที่สั่นคลอนแกนชีวิตของฉัน ทั้งวิธีคิด นิสัย ทักษะคิดที่มีต่อเงิน และกฎในการหาเงิน และฉันอยากจะถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกระบวนการนั้นจนต้องทำให้แก่ผู้ที่ไผ่ฝันถึงความสำเร็จอย่างจริงจัง

ผู้คนส่วนมากจะพิจารณาแค่ผลลัพธ์และล้มเลิกเองง่าย ๆ แต่หากกระบวนการนี้สามารถทำให้รากเหง้าของคนรวยกลายมาเป็นรากเหง้าของคุณด้วยได้ คุณจะไม่มีทางยอมแพ้ เพราะเมื่อรากเหง้าแห่งความคิดหยั่งลึกลงไปอย่างถูกต้องและมั่นคง ชีวิตของคุณจะไม่มีทางสั่นคลอน ฉันเชื่อมั่นว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมากแก่ผู้ที่อยากประสบความสำเร็จหรืออยากได้มาซึ่งอิสระทางเวลา และที่สำคัญที่สุดคือผู้ที่อยากเป็นคนรวยนั่นเอง

จงเข้าไปใกล้ชีวิตที่ปรารถนา

เราเป็นคนรวยได้หากรู้วิธี

และนี่ก็ถึงเวลาที่ คุณจะรวยแล้ว

เคลลี ชเว

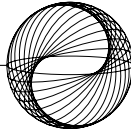
ตอนที่ 1

เมล็ดพันธุ์แห่งความมั่งคั่ง
ที่งอกออกมาจากกันขี้ของชีวิต

WEALTHINKING

เริ่มจากการจากไปของเธอ

[รงงานอุตสาหกรรมอันของคือที่ทำงานแรกของฉัน ที่แห่งนี้เป็นที่ทำงานและบ้านของฉันในวัยสิบห้าปี

ฉันนั่งรถบัสจากเมืองของอึบ จังหวัดช็อลลาเหนือ ไปถึงย่านทัมชิมนี ในกรุงโซลในยามเย็น สติของฉันเลือนหายเพราะเมาจากการนั่งรถบัสครั้งแรกในชีวิต พวกเด็กสาวที่เพิ่งจบจากโรงเรียนมัธยมต้นต่างกรุ๊กลงจากรถ ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เด็กสาวพวกนี้จะได้ชื่อว่าเป็น“สาวโรงงาน” พวกเธอถูกนำทางโดยใครบางคนและพากันเดินเท้าเข้าไปยังอาคารที่ไม่คุ้นเคย

ชั้นทั้งชั้นในอาคารนี้ถูกใช้เป็นหอพัก สองฝั่งทางเดินแคบๆ มีห้องเรียงรายสิบห้อง สายตาของเด็กสาวที่มองหาห้องพักของตัวเองและสำรวจตรงโน้นตรงนี้มีทั้งความวิตกกังวลและความคาดหวัง เมื่อเข้าไปในห้อง ภาพที่เห็นคือเตียงเหล็กสามชั้นวางไว้เนืองแน่น ฉันแค่เรียกว่าเตียงให้ฟังดูดีเท่านั้น เพราะการนอนหลับนอนบนไม้กระดานที่เอามาต่อๆ กันแบบนี้ก็ไม่ต่างกับการนอนบนพื้นแข็งๆ นักหรรอก

เตียงมีขนาดกว้าง 1.10 เมตร และยาว 1.80 เมตรโดยประมาณ เมื่อนั่งบนเตียง หัวก็จะเกือบทชนกับชั้นบน เพราะแต่ละชั้นอยู่ห่างกันไม่ถึงแปดสิบเซนติเมตร นี่คือพื้นที่ที่เราแต่ละคนได้รับ

แต่ละห้องมีเตียงเหล็กสามชั้นจำนวนสิบสองเตียง ทันทีที่เด็กสาว

สามสิบหกคนเข้าไปในห้องขนาดเล็กคล้ายแคปซูล ห้องก็แน่นจนไม่มีที่ให้ขยับเท้า เด็กสาวพวกนี้ต้องใช้ชีวิตราวกับไก่ที่ถูกขังอยู่ในเล้า ไม่ว่าจะถูกใจหรือไม่ก็ตาม ช่างเป็นภาพที่ไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย

ฉันวางถุงเสื้อผ้าไว้บนเตียง ก่อนมาที่นี่ก็คิดว่าจะมีของใช้จำเป็นเตรียมไว้ให้แล้ว แต่พวกเรากลับต้องหาผ้าห่ม ผ้าเช็ดตัว รวมทั้งอุปกรณ์ล้างหน้าอย่างกะละมัง สบู่ แปรงสีฟัน และยาสีฟันกันเอง สิ่งที่เป็นปัญหาที่สุดคือผ้าห่ม แม้ว่าทั้งห้องจะเปิดเครื่องทำความร้อนได้ แต่หากไม่มีผ้าห่มก็ไม่อาจทนต่ออากาศเย็นยะเยือกเมื่ออย่างเช้าฤดูหนาวในเดือนธันวาคมได้อยู่ดี ฉันไม่มีแม่แต่หมอน จึงต้องเอาเสื้อผ้าวางซ้อนกันหลายๆ ชั้นเพื่อหุนุ่นนอน

นี่เป็นคืนแรกที่บ้านเกิดมาล้าพิง ฉันทั้งแปลกที่และกลัวจนนอนไม่หลับ ทั้งยังคิดถึงแม่มาก ตั้งแต่เด็กแล้วที่ฉันเอาแต่ร้องไห้หากไม่เห็นแม่อยู่ใกล้ๆ กว่าจะหยุดร้องให้ได้ก็หลังจากที่รู้ว่าแม่แค่ไปทำงานอยู่ในทุ่ง ไม่อยากเชื่อเลยว่าคืนที่ไม่มีแม่ข้างกายมันน่ากลัวได้ขนาดนี้ แต่ถึงจะกลัว ฉันก็กลับไปที่บ้านเกิดไม่ได้แล้ว

ฉันได้ยินเสียงนอนกัดฟันและเสียงกรนจากหลายทิศทาง คนพวกนี้คงจะเหนื่อยกันมาก ยิ่งดึกอากาศเย็นก็ยิ่งฝังลึกลงทั่วร่าง ในขณะที่อดทนกับค่าคืนอันยาวนานในสภาพไม่ต่างจากเด็กทารกห่อตัวในผ้าห่มแน่น ฉันรู้สึกขุ่นเคืองพ่อแม่และสงสัยว่าพวกท่านจะให้กำเนิดฉันมาทำไม หากต้องมาใช้ชีวิตแบบนี้ ทุกครั้งที่ตื่นเพราะความหนาว ฉันจะรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโชคร้ายที่สุดในโลก

วันรุ่งขึ้นฉันรีบไปซื้อยาสีฟันและแปรงสีฟัน ในมือมีเงินเพียง 7,000 วอนเท่านั้น อย่างไรก็ตามจะซื้อผ้าห่มกับหมอนเลย ยังซื้อกะละมังล้างหน้าไม่ได้ด้วยซ้ำ

ไม่กี่วันก่อนจะได้รับเงินเดือนเดือนแรก ก็มีคนมาหาฉันที่โรงงาน เป็นพี่สาวและพี่ชายของตัวเอง ทั้งคู่เข้ามาล้าปากในกรุงโซลในวัย

ที่เด็กกว่าฉัน ทันทีที่เห็นกัน ทั้งคู่ก็ดึงฉันเข้าไปกอด พวกเขาได้ข่าวว่าฉันมาอยู่ที่โรงงานเสื้อเชิ้ตใกล้โรงละครซึ่งมีในย่านทมึนซิมนี้จึงออกมาตามหาตัวทั้งละแวกนี้ทุกวันหยุด พวกเขาหลังน้ำตาพลางขอโทษที่เพิ่งจะหาฉันเจอเอาปานนี้ เมื่อครั้งยังอยู่ชนบทฉันไม่ค่อยได้เจอพี่สาวกับพี่ชาย เมื่อได้เจอพวกเขาทั้งสองจึงร้องไห้ด้วยความยินดี

พี่ชายของฉันเป็นคนไม่ค่อยพูดแม้จะอยู่ด้วยกันทั้งวัน ตาคุโตของเขาเริ่มแดงและมีน้ำตาคลอ ฉันเพิ่งรู้สึกตอนนั้นเองว่าการมีพี่น้องเป็นเรื่องดีขนาดนี้ วันนั้นฉันทั้งมีความสุข รู้สึกขอบคุณ และดีใจเอามากๆ ทั้งยังคิดว่าพี่สาวและพี่ชายที่จากบ้านมาทำงานก่อนคือคนที่เท่ที่สุดในโลก

ครั้งแรกที่ไปโรงงาน ฉันตัวงอด้วยความกลัวเพราะใจยังไม่สู้พอ พวกผู้ใหญ่ในชนบทกล่าวไว้ว่า “หากเผลอหลับตาในกรุงโซล แม้แต่ขันเงินของขอมานก็ยังหายได้” ก่อนที่จะมาที่นี่ฉันเชื่อคำพูดนี้หมดใจ เวลาไปไหนมาไหนจึงเอาแต่เบิกตาโล่งด้วยความประหม่า ตั้งใจแน่วแน่ว่าไม่จะยอมให้อะไรถูกขโมยไป โดยเฉพาะเงินที่มีค่ามากกว่าสิ่งอื่นใด นี่คือน้ำเงินในความมุ่งมั่นเพื่อความอยู่รอดของฉัน แต่คงไม่ใช่ฉันคนเดียวที่คิดแบบนี้ เด็กสาวโรงงานทุกคนที่นี้ก็น่าจะคิดไม่ต่างกัน การได้พบพี่สาวและพี่ชายในช่วงเวลาที่สภาพจิตใจไม่มั่นคงเช่นนี้จึงทำให้ฉันรู้สึกเหมือนได้รับการช่วยชีวิต

“อย่าได้อะไรใหม่”

“ซื้อผ้าห่ม หมอน แล้วก็กะละมังล้างหน้าให้ฉันหน่อยสิพี่”

ทันทีที่ได้ยินสิ่งที่ฉันขอ พี่สาวก็จ้องมองมาทั้งน้ำตาเอ่อและกล่าวขอโทษที่ไม่ได้มาหาให้เร็วกว่านี้ เมื่อได้เห็นน้ำตาของพี่ ฉันเองก็น้ำตาไหลออกมาเหมือนกัน พี่สาวไม่อาจควบคุมอารมณ์ได้เพราะสงสารที่ฉันต้องอดทนกับความหนาวโดยไม่มีผ้าห่ม

หลังจากอยู่ในกรุงโซลได้เกือบหนึ่งเดือน คีนนั่นเป็นคืนแรกที่ฉันได้ห่มผ้าแล้วนอนหลับสนิท ฉันทั้งเหน็ดเหนื่อยและนอนไม่พอเพราะต้องตื่นตั้งแต่รุ่งสางเพื่อไปทำงานทั้งวัน ตกกลางคืนยังต้องไปเข้าเรียน กว่า

จะได้นอนก็เลยเที่ยงคืนเข้าไปแล้ว คินนั้นจึงเป็นคืนแรกในชีวิตสาวโรงงาน ที่ฉันได้หลับสนิทโดยไม่ได้ยินเสียงไครนอนกรนหรือกัดฟันอีกต่อไป เพราะผ้าห่มที่พี่ๆ ทั้งสองซื้อให้คือโหล่คุ้มกันชั้นดี

ช่วงแรกฉันลำบากมาก แต่ก็ปรับตัวได้ดีพอสมควรเพราะมีพี่สาวกับพี่ชายอยู่ใกล้ๆ ไม่เหมือนเพื่อนคนอื่นๆ ความเป็นอยู่ในโรงงานของฉันจึงถือว่าค่อนข้างดี ถึงแม้ตอนนั้นจะได้เงินเดือนแค่ 60,000 - 70,000 วอน (ประมาณ 1,600 - 1,900 บาท) แต่โรงงานยังชงก็ไม่ใช่บริษัทที่ฉันเข้ามาเพื่อหาเงิน บริษัทนี้ส่งพวกเด็กผู้หญิงยากจนที่อยากเรียนต่ออย่างฉันให้เข้าเรียนในโรงเรียนภาคค่ำ จึงไม่มีการทำงานล่วงเวลา แม้โรงงานครั้งแรกจะไม่ง่าย แต่ก็ไม่ได้ลำบากเจียนตาย เพราะการทำงานทำให้ฉันมีหอพักและอาหาร แถมยังได้ไปโรงเรียน ซึ่งสำหรับฉันแล้ว การได้ไปโรงเรียนคือสิ่งที่สำคัญที่สุด

งานที่โรงงานเริ่มตั้งแต่แปดโมงเช้าและเลิกตอนห้าโมงเย็น หากจะเริ่มทำงานตอนแปดโมงเช้า อย่างน้อยก็ต้องตื่นมาล้างหน้าล้างตาก่อนหนึ่งชั่วโมงถึงจะทันกินอาหารเช้า ห้างน้ำช่วงเช้าและเย็นคือสนามรบ คนงานราวสามร้อยคนต้องตอกันใช้ก้อนน้ำที่มีไม้กั้นแล้วล้างหน้าอย่างรวดเร็ว หากขยันหน่อยจะตื่นเร็วขึ้นเพื่อไปล้างหน้าและกินอาหารเช้าอย่างสบายใจก็ได้ แต่ทุกคนที่นอนไม่พอ จึงเลือกตื่นช้าหน่อยแล้วค่อยวิ่งไปห้องอาบน้ำเพื่อให้ไม่ไปทำงานสาย ห้องอาบน้ำจึงไม่ต่างอะไรจากสถานที่แห่งความสับสนอลหม่าน

โรงเรียนเริ่มสอนหกโมงเย็น ฉันเลิกงานตอนห้าโมงเย็น จึงดูเหมือนมีเวลาเหลือเพื่อหนึ่งชั่วโมง แต่การเดินทางจากโรงงานไปโรงเรียนใช้เวลากว่าสามสิบนาที อีกทั้งเมื่อเลิกงาน หัวและเสื้อผ้าของฉันจะเต็มไปด้วยละอองฝุ่นเนื่องจากทำงานกับกองผ้า หากจะมัดเสื้อผ้า อาบน้ำ จัดกระเป๋า และกินอาหารเย็นแบบง่าย ๆ ก็ต้องทำให้เสร็จภายในยี่สิบนาที ดังนั้นเมื่อถึงเวลาแห่งความหวังอันยิ่งใหญ่ตอนห้าโมงเย็น พวกเด็กสาว

จะรีบแจ้นสุดกำลังไปที่ห้องอาบน้ำ โรงอาหาร และหอพัก เมื่อมองย้อนกลับไป แม้ี่นี่คือจากที่น้ำเค็ม แต่ตอนนั้นช่างสนุกสนานเหลือเกิน

เวลาล่วงเลยมาถึงปลายฤดูหนาวปีต่อมา รถบัสนี้จะไปส่งพวกเราที่โรงเรียนมาจอดเรียงแถวอยู่หน้าโรงงานในเวลาห้าโมงครึ่งตามปกติ วันนั้นฉันขึ้นรถเร็วกว่าทุกวันด้วยเหตุผลบางอย่าง เพื่อนๆ กำลังวิ่งมาขึ้นรถ ชุดที่มีชายกระโปรงหนักๆ พลั้วสะบัด ฉันใช้ชายแขนเสื้อเช็ดไอน้ำที่หน้าตัวรถแล้วมองพวกเธอชุดๆ ของซุก (นามสมมติ) เพื่อนสนิทที่สุดของฉันกำลังวิ่งหน้าตั้งมาพร้อมกับอะไรบางอย่างในมือ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเป็นนมกับขนมแบกซอลก็¹

ยองซุกชอบขนมแบกซอลก็ที่ขาวราวกับหิมะ วันนั้นเธอน่าจะไม่ได้กินมื่อเย็นเพราะเลิกงานช้าหรือไม่กี่รอบคิวอาบน้ำนาน แต่เพื่อนของฉันคนนี้ก็ยังไม่อยากไปโรงเรียนมากกว่ากินข้าว พวกเราสาวโรงงานรักการไปโรงเรียนมาก ไม่ว่าจะเป็นคนที่เรียนเก่งหรือเรียนไม่ได้เรื่องก็ตาม ยองซุกขึ้นรถมาพลางหอบหายใจ เธอส่งสายตาทักทายฉันที่นั่งอยู่ข้างหน้า แล้วรีบเดินไปข้างหลัง

เด็กสาวโรงงานของซุกไม่ได้ลงจากรถในวันนั้น ตอนที่รถมาถึงโรงเรียน ยองซุกก็หมดลมหายใจไปแล้ว เธอรีบกินขนมแบกซอลกินขนมชิ้นหนึ่งไปอุดหลอดลมเข้า ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่รู้ว่าหากมีอะไรติดคอต้องเข้ากอดจากทางด้านหลัง แล้วกระทุ้งกะบังลมเพื่อให้สิ่งนั้นกระเด็นออกมา แต่ในสมัยนั้นเรายังไม่มีความรู้เรื่องนี้ ทำยรมมีเสียงเอะอะโวยวายจนฉันได้รู้ว่าเป็นเสียงร้องไห้ของเพื่อนๆ และแล้วร่างของยองซุกเพื่อนของฉันก็ไร้ลมหายใจโดยไม่ได้รับการปฐมพยาบาล

ยองซุก ฉัน และเพื่อนบางคนที่นี่ ไม่ต่างอะไรจากคนในครอบครัวเดียวกัน พวกเราจากบ้านเกิดมายังที่นี่ด้วยความมุ่งมั่นที่จะมีชีวิตต่อ เราจึงเป็นเหมือนครอบครัวของกันและกัน ในฐานะทางบ้านก็คล้ายๆ กัน

¹ขนมชนิดหนึ่งของเกาหลี ทำจากแป้งข้าวเจ้า น้ำ และน้ำตาล ลักษณะเหมือนขนมปุยฝ้ายที่มีเนื้อแน่น

แม้บ้านของยองซุกจะลำบากกว่าใครเพื่อน แต่เธอก็ยังร่าเริงและไม่เผยความหม่นหมองให้เห็น ทั้งยังเรียนเก่งกว่าพวกเราทุกคน แต่สุดท้ายขนมแบกซอลก็ที่เธอกินเข้าไปเต็มปากบนรถเพราะไม่มีเวลากินข้าว ก็พรากชีวิตของเธอไป เด็กสาวคนนี้อายากทำอะไรหลายต่อหลายอย่าง เธอคงอยากมีชีวิตยืนยาว ตอนรู้ว่าตัวเองตายไปแล้วคงจะรู้สึกไม่ยุติธรรมเอามาก ๆ เลยทีเดียว

วันนั้นเป็นวันที่น้ำตาท่วมโรงเรียน คุณครูหลายคนร้องไห้อย่างเศร้าสลด และไม่ว่าแต่จะบอกให้นักเรียนหยิบหนังสือออกมา ครูประจำชั้นวัย 40 มีอายุเท่า ๆ กับพ่อของพวกเรา การได้เห็นลูกศิษย์อย่างพวกเรามาโรงเรียนตอนเย็นหลังจากเสร็จงานที่ต้องตื่นมาทำตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างทำให้ครูปวดใจอยู่เสมอ ครูจึงไม่เคยโกรธที่พวกเราง่วงนอนในเวลาเรียนเลยสักครั้ง แถมยังลืมนิด ๆ ว่าจะปลุกให้ตื่นหรือปลอบให้นอนพักต่อไปดี บางครั้งที่ปลุกก็จะมากระซิบเบา ๆ ว่าให้ไปล้างหน้า ด้วยกลัวว่าเด็กนักเรียนจะเสียใจเพราะอยู่ในวัยที่กำลังอ่อนไหว อาจเป็นเพราะเขาเป็นครูที่เอาใจใส่นักเรียนเอามาก ๆ ในวันที่ยองซุกจากไปจึงร้องไห้ไม่หยุด ยิ่งพวกเราเห็นครูร้องไห้ก็ยิ่งปวดใจและหยุดร้องไห้ไม่ได้ตามไปด้วย

หลังจากเธอจากไป ฉันยังคงทำงานตัวเป็นเกลียวหัวเป็นนอตเพื่อนสนิทที่สุดจากไปทั้งคน แต่ฉันยังคงก้มหน้าก้มตาทำงานเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ระบบอัตโนมัติของโรงงานทำให้ไม่อาจใจลอยได้ เพราะเพื่อนคนอื่น ๆ จะได้รับผลกระทบไปด้วย ฉันจึงจำเป็นต้องตั้งสติให้มันอยู่เสมอ เมื่อทำงานตามความเร็วของระบบอัตโนมัติในโรงงานไปเรื่อย ๆ ความตายของยองซุกที่มาหาฉันถึงในฝันก็ดูห่างไกลออกไปโดยปริยาย เด็กสาวโรงงานไม่มีแม้แต่เวลาจะเศร้า เรื่องนี้ยังทำให้ฉันปวดใจเหลือเกิน

แต่เมื่อถึงเวลาห้าโมงเย็นหลังเลิกงาน ฉันจะรู้สึกว่ายองซุกมาหาพวกเราอยู่เสมอ น้ำตาของฉันไม่หยุดไหลทั้งตอนขึ้นรถไปโรงเรียนและตอนนั่งเรียนในห้อง ความคับแค้นใจที่คิดว่า “เธอไม่ได้เกิดมาบนโลก

เพื่อจะมีชีวิตและตายจากไปแบบนี้ละ” ก่อตัวในใจมากขึ้นเรื่อย ๆ และ
จู่ ๆ ฉันก็คิดถึงเวลาพักเที่ยงวันหนึ่งที่ได้อยู่กับของซุก

พวกเรามักจะวิ่งแฉ่นไปที่โรงอาหารในเวลาพักเที่ยง เพราะถ้าไป
ถึงก่อนก็จะได้นั่งกินกับข้าวที่อยากกิน และได้นั่งกินในที่ที่ ๆ ด้วย ฉันกับ
ของซุกยืนจับมือกันอยู่หน้าช่องรับอาหาร พอเรายืนแถวอาหารสเตนเลส
ออกไปพร้อมลมหายใจเหนื่อยหอบ คุณป้าในโรงอาหารก็จะตักข้าว
น้ำซूप และกับข้าวให้

“มีโอเต้งด้วย โอเต้ง!”

ของซุกตอบหลังฉันด้วยความตื่นเต้น

“คุณป้าคะ ขอโอเต้งหนูเยอะ ๆ นะคะ”

เธอและฉันถือถาดอาหารที่ใส่โอเต้งจนพูนแล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะซึ่งอยู่
ใกล้ประตูเข้าออกมากที่สุด เราแค่ได้โอเต้งที่ชอบเพิ่มขึ้นแค่นิดหน่อย
ก็ดีใจราวกับจะบินได้ พวกเราไปนั่งข้างประตูเพราะจะได้รีบกินมื้อกลางวัน
แล้วมีเวลาไปนอนพักสายตาสักงีบ

วันนี้เป็นวันที่โชคดี เรามีความสุขที่ได้โอเต้งเพิ่มคนละไม่กี่ชิ้นและ
ได้มีเวลาพักอีกเดี๋ยวนั้น เพราะเราไม่รู้จักอาหารที่อร่อยกว่านั้น ไม่รู้จัก
ชีวิตที่มีเวลาพักผ่อนเหลือเฟือกว่านั้น และไม่รู้ว่านี่จะเป็นวันสุดท้าย
ที่ได้ใช้เวลาด้วยกัน

ฉันหลับไม่สนิทตั้งแต่เธอจากไป ได้แต่นอนพลิกตัวบนที่นอนจน
ฟ้าเกือบสว่าง เมื่อได้ยินเสียงระฆังดังมาจากโบสถ์ใกล้ ๆ หอพัก ก็จะตื่น
ขึ้นมาราวกับคนไม่มีสติแล้วตรงไปที่โบสถ์ น้ำตาของฉันไหลออกมาโดย
ไม่ทันตั้งตัวในขณะที่พิมพ์าร้องเพลงสรรเสริญที่ไม่รู้จัก ฉันร้องไห้ไม่หยุด
จนจบการนมัสการตอนเช้ามีด เฝ้าร้องคร่ำครวญในใจและตั้งคำถามว่า
เหตุใดพระเจ้าถึงมอบบททดสอบให้กับพวกเรา เหตุใดพระเจ้าถึงทำให้
เด็กหญิงที่น่าสงสารต้องลำบากขนาดนี้

หัวใจสงบลงเมื่อฉันเหนื่อยล้าจากความเจ็บปวด ในเวลานั้นเอง
ที่หัวใจส่งเสียงบอกว่า “ต้องออกไปจากที่นี่ให้ได้!” แล้วฉันก็ตัดสินใจ
จะออกจากโรงงานทันที

ถึงมันจะเลื่อนรางมากกว่าต่อไปจะใช้ชีวิตอย่างไร แต่เหตุผลที่ฉัน
ตัดสินใจจะจากไปนั้นชัดเจน ฉันไม่ใช่คนที่เกิดมาเพื่อใช้ชีวิตแบบนี้
ฉันอยากแสดงโลกที่ดีกว่านี้ให้ของซุกเห็น เพื่อนผู้จากไปอย่างรวดเร็ว
และเหลือทิ้งไว้เพียงความเสียดาย วันที่ออกจากโรงงาน ฉันฝังของซุก
ไว้ในหัวใจและตั้งมั่นเด็ดเดี่ยวว่าจากนี้จะใช้ชีวิตในส่วนของเธอด้วย

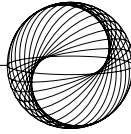
แม้กระทั่งตอนนี้ที่ผ่านมาแล้วหลายสิบปี ฉันก็ยังคิดถึงของซุก
จากนั้นใบหน้าของเพื่อนๆ ที่โรงงานอุตสาหกรรมอันซอมซึ่งฉันจำชื่อได้
เลื่อนรางก็จะผุดขึ้นมาอย่างฉับพลัน ถึงจะเหนื่อยล้า แต่เมื่อคิดถึงเพื่อนๆ
พวกนั้นก็จะมีพลังขึ้นมา เพราะฉันต้องใช้ชีวิตเพื่อพวกเขาด้วย ไม่มีใคร
สั่งให้ทำแบบนี้ แต่ฉันก็บอกตัวเองว่าต้องใช้ชีวิตให้ดีราวกับเป็นตัวแทน
ของเพื่อนๆ ที่ทำงานในโรงงานแห่งนั้น เพราะนี่คือเมล็ดพันธุ์ล้ำค่าที่ฉัน
ตระหนักรู้จากการจากไปของเพื่อนที่รักที่สุดในวันที่อยู่ในจุดต่ำสุดของ
ชีวิต

“แม้พวกเราทุกคนจะยากจนข้นแค้น แต่ฉันจะทำให้สำเร็จเอง
ฉันจะแสดงให้เห็นให้ได้ว่าพวกเราก็สามารถทำได้ทุกอย่างและ
สามารถเป็นได้ทุกอย่าง”

ကလောင်

เรายังเป็นคนสำคัญของใครบางคนเสมอ

ฉันเกิดมาเป็นคนที่ย้ายจากพี่น้องทั้งหมดหกคน พ่อของฉันขาลีบทั้งสองข้าง ส่วนมือข้างหนึ่งก็กางไม่ออกเนื่องจากประสบอุบัติเหตุ หากได้ไปโรงพยาบาลตอนที่เกิดอุบัติเหตุคงรักษาให้หายได้ แต่ก็ไปไม่ได้ เพราะติดที่ฐานะทางบ้านของเรา พ่อกำมือไว้แน่นเพื่อห้ามเลือดไม่ให้ไหล จนมือเกร็งแข็งอยู่แบบนั้น เดิมทีถึงพ่อแม่จะทำงานทั้งคู่หาเงินไม่ค่อยได้อยู่แล้ว พ่อพ่อทำงานไม่ได้ ครอบครัวของเราจึงเข้าชั้นแร้นแค้น แม่ยืนหยัดทำงานอย่างเอาเป็นเอาตาย แม้แต่งงานในสวนผลไม้ที่คนงานผู้ชายต่างบ่นว่ายาก แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูและจุนเจือลูก ๆ ทั้งหมดคนอยู่ดี พี่ ๆ สามคนของฉันต้องออกจากบ้านเพื่อก้าวเข้าสู่สังคมชีวิตก่อนวัยอันควร ทั้งที่ยังเรียนไม่จบชั้นประถมศึกษาด้วยซ้ำ

ชีวิตในชนบทก็ดูเหมือนกันไปหมด ฉันไม่เคยตระหนักกว่านี่คือความจน และไม่เคยมคิดว่าตัวเองไม่มีความสุข เพราะตอนนั้นฉันยุ่งกับการเตร็ดเตร่ไปมาทั่วภูเขาและทุ่งนา รอบข้างไม่มีใครที่ตั้งใจเรียนหนังสือ การเรียนของฉันจึงร่วงตายเป็นเงาที่โหล ไม่เอาไหนจนถึงขนาดที่ไม่เคยทำการบ้านในช่วงปิดเทอมเลยสักครั้ง แต่พ่อแม่ก็ไม่ตำหนิที่ฉันเป็นแบบนั้น ฉันมารู้เอาเมื่อสายว่าตัวเองอ่านหนังสือได้ไม่ปกติเพราะมีความบกพร่องด้านการอ่าน และนี่คงเป็นเหตุผลที่ฉันไม่ชอบเรียนหนังสือ

ฉันอยากเข้าโรงเรียนมัธยมปลายทันทีที่จบชั้นมัธยมต้น ถึงแม้จะเรียนไม่ได้เรื่อง แต่อย่างไรก็ต้องเรียนจบมัธยมปลายให้ได้ อย่างน้อยได้เข้าโรงเรียนที่สอนด้านการเกษตรก็ยิ่งดี แต่พ่อแม่บอกว่าส่งลูกเข้าโรงเรียนได้แค่หนึ่งคน และคิดว่าคนคนนั้นต้องเป็นพี่ชาย บ้านฉันไม่สามารถส่งลูกๆ เข้าเรียนครบทุกคนเพราะฐานะไม่สู้ดี แม้การให้ลูกชายคนโตได้ไปโรงเรียนและให้คนที่เหลือทำหน้าที่เป็นเสาหลักของครอบครัวคือทางเลือกที่สมเหตุสมผลที่สุดในตอนนั้นแล้ว แต่นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันโกรธพ่อแม่ เพราะเป็นช่วงเวลาที่คุณหญิงอย่างฉันรู้สึกได้ถึงทางเลือกปฏิบัติเป็นครั้งแรก

แม้ในสมัยนั้นบ้านไหนๆ ก็เป็นแบบนี้ ทว่าพี่ชายของฉันกลับล้มเลิกความคิดที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมปลาย ส่วนตัวฉันตั้งใจว่าจะเข้าไปเริ่มทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมอันซอง โรงงานผลิตเสื้อเชิ้ตในกรุงโซล เพราะได้ยินว่าไปแล้วสามารถเข้าเรียนชั้นมัธยมปลายภาคค่ำด้านอุตสาหกรรมได้แม้จะไม่มีเงินก็ตาม ฉันบอกแม่ว่าตอนกลางวันจะทำงานที่โรงงานและตอนเย็นจะไปเรียนภาคค่ำ แม่ไม่พูดตอบอะไรเลย จนฉันต้องถามอีกครั้ง

“ไปได้ใช่ไหมแม่”

“ลูกตัดสินใจดีแล้วใช่ไหม แม่น่ะเชื่อในตัวลูกอยู่แล้ว ลูกต้องทำได้แน่”

แม่ตอบาของฉันเจ็บบๆ คำพูดของแม่ที่บอกว่าเชื่อในตัวฉันที่ได้ตัดสินใจอย่างดีแล้วและฉันจะทำได้ก็คือคำที่ได้ยินจากแม่ทุกครั้งที่คุณตัดสินใจจะทำอะไรใหม่ๆ แม้พูดประโยคเดียวกันนี้เสมอ ไม่เคยห้ามเวลาฉันตัดสินใจจะทำอะไร และไม่เคยแม้แต่จะบอกให้ลองคิดดูใหม่ ความเชื่อมั่นในตัวลูกๆ ของแม่ทำให้ฉันไม่หมดแรงสู้

หนึ่งวันก่อนไป แม่จับมือฉันไว้แน่นและไม่พูดอะไรออกมาอยู่พักหนึ่ง แม่คงพยายามกลืนน้ำตาอยู่ อาจเพราะไม่อยากร้องไห้ให้เห็นทุกครั้ง

ที่ลูกๆ แต่ละคนจากไป ฉันคือคนที่ห้าที่ออกจากบ้าน หากแม่ร้องให้ ทุกครั้งที่ลูกออกจากบ้าน หัวใจคงค่อยๆ พังเหมือนผ้าที่ขาดหลุดลุ่ย

“คิมเย ต่อไปลูกจะลำบากนะ จะลำบากเอามากๆ เลยละ แม่อาบน้ำร้อนมาก่อนและรู้ว่าวันพรุ่งนี้คือวันที่จะลำบากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็อย่าคิดจะฝากชีวิตไว้กับใครเด็ดขาด ในหมู่น้องก็ไม่เว้น ลูกต้องอยู่ให้ได้ด้วยตัวเอง และนั่นคือการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง”

ทั้งชีวิตแม่ต้องลำบากมามากแค่ไหน ถึงได้บอกว่าวันพรุ่งนี้จะลำบากขึ้นอีก ฉันได้ฟังแบบนั้นแล้วใจก็พลันหนักอึ้ง

“กังวลเหอะแม่ ไม่ต้องกังวลนะ”

แม่ยิ้มเศร้าสร้อยพลางใช้มือหยาบกร้านลูบหลังมือของฉัน

“ไม่ต้องห่วงนะแม่ ยังมีสำนวนที่บอกว่ามังกรออกมาจากลำธารได้เลย หนูจะประสบความสำเร็จแล้วทำให้แม่ได้ทำทุกอย่างที่ต้องการนะ”

ฉันต้องการปลอบแม่ที่ต้องตรากตรำมาตลอด แม่พยักหน้าโดยไม่พูดอะไร ฉันจึงต้องยืนยันออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว

“ตอนนี้แม่อยากกินอะไรที่สุดเหอะ ถ้าหนูหาเงินได้เยอะๆ จะซื้อให้ไม่อั้นเลย”

คำคุยโวของลูกสาวอย่างฉันทำให้แม่ยิ้มออก

“แม่อยากต้มไข่กินสักกระเจาด แล้วก็อยากกินลูกพีชหวานจ๋าอีก กระเจาด้วยเหมือนกัน จะกินให้อิ่มแป้ล้ นี่แหละความปรารถนาของแม่”

“ได้เลยแม่ แต่ทำไมจะกินแค่กระเจาดเดียวล่ะ หนูจะหามาให้แม่กินจนเบื่อไปทั้งชีวิตเลยนะ”

แม่พยักหน้าโดยไม่พูดอะไรเหมือนเดิม คืนนั้นเราสองคนนอนจับมือกันจนหลับไป และวันรุ่งขึ้นฉันก็จากบ้านมาพร้อมกับห่อเสื้อผ้าเพียงห่อเดียว

ฉันพยายามไปตามหาความสำเร็จในกรุงโซลเต็มที่ ต้องการใบสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลายเพื่อตอบแทนความเชื่อมั่นของแม่

และหลุดพ้นจากความยากจนอันน่าเจ็บช้ำช้ำ แม้จะสดีหลุดไปประยะหนึ่ง เพราะเพื่อนที่เป็นเหมือนคนในครอบครัวได้ตายจากไป แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ต้องมีชีวิตต่อและประสบความสำเร็จให้ได้ อย่างน้อยก็เพื่อปลอบโยนดวงวิญญาณของของชุกที่จากไปราวกับดอกไม้ที่ยังไม่ทันได้ผลิบาน

ต่อมาฉันลาออกจากโรงงานแล้วเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นอย่างคนแทบสิ้นเนื้อประดาตัว ก่อนจะหางานพิเศษและเข้ามหาวิทยาลัยเพื่อเรียนด้านแพชชั่นอย่างจริงจัง แต่เมื่อเรียนจบกลับไม่มีอะไรต่างไปจากเดิมมากนัก จึงตัดสินใจมุ่งหน้าไปยังประเทศแห่งแพชชั่นอย่างฝรั่งเศส เพราะไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ไม่มีเงินอยู่แล้ว

ฉันทั้งเรียนและทำงานในกรุงปารีสด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยวทั้งที่พูดภาษาฝรั่งเศสไม่ได้สักคำ โดยเชื่อเหลือเกินว่าหากหาเงินได้เยอะฉันก็จะมีความสุขแน่นอน ฟ้าจะรับรู้ถึงความปรารถนาอันแรงกล้าของฉันไหมนะ แม้เจอช่วงเวลาที่ยากลำบากบ่อยครั้ง แต่งานทุกอย่างที่ทำล้วนผ่านไปได้ด้วยดี หลังจากพยายามมาจนถึงวัยสามสิบกลาง ๆ ฉันก็ได้เริ่มทำธุรกิจจัดแสดงตามคำแนะนำของเพื่อน

ธุรกิจจัดแสดงเติบโตอย่างต่อเนื่อง เริ่มจากตั้งสำนักงานใหญ่ในปารีส แล้วขยายไปเปิดสาขาในเกาหลีใต้ ฉันลงทุนและยอมเป็นหนี้ก้อนโตเนื่องจากมั่นใจในธุรกิจนี้ ถึงจะวาดฝันถึงความสำเร็จและตั้งใจทำงานแค่ไหน แต่สุดท้ายความสุขนั้นก็มาแค่ช่วงสั้น ๆ ทุกอย่างที่อยู่เหนือมือกระจัดกระจายไปเหมือนทรายที่ถูกลมพัด ฉันรู้สึกท้อแท้กับว่าหอคอยที่ตั้งใจสร้างแทบตายได้ถล่มลงตรงหน้า ใช่ว่าแล้ว ธุรกิจของฉันพังยับเยิน

ฉันยืนอยู่เหนือแม่น้ำแซนในวันที่สูญเสียทุกสิ่ง แม่น้ำแซนยังคงสวยเหมือนเคย ทั้งในวันที่ฉันวาดฝันถึงอนาคตที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ ในวันที่ฉันได้รับชัยชนะ และในวันที่สูญเสียทุกอย่างไป ทั้งยังได้เห็นสินค้านับล้านวนกลับมาแทนที่ แสงแดดส่องประกายแตกเป็นหมื่น ๆ เลี้ยวอยู่เหนือ

ผิวน้ำสีหม่น

แม่น้ำแสนไหลอย่างสงบโดยที่ไม่เข้าใจจิตใจของฉันสักนิด ฉันจ้องมองแม่น้ำอย่างเหม่อลอย ความรู้สึกสูญเสียและสิ้นหวังนั้นมากมายจนน้ำตาไม่ไหลออกมา เวลาล่วงเลยไปมากแค่ไหนกัน ฉันมาตั้งสติได้เอาตอนที่พระอาทิตย์ลับฟ้าและเข้าสู่ช่วงกลางดึกแล้ว ในหัวมีแต่ความคิดว่าจะใช้ชีวิตแบบนี้ไปทำไม และรู้สึกเหมือนแม่น้ำสีดำสนิทกำลังเรียกให้ฉันเข้าไปใกล้

ความคิดวนเวียนในหัวไม่รู้จบ ตอนนี้ฉันรู้สึกว่ายของชุกกำลังเรียกฉันจากในน้ำ “คิมเย เธอไม่ต้องชวนชวายแล้วละ ไม่เป็นไร เธอทำเต็มที่แล้ว ทำเท่าที่จะทำได้และได้ใช้ชีวิตเพื่อฉันแล้วด้วย...” ฉันคิดว่าตอนนี้คงไปอยู่ข้างๆ ของชุกได้จริง ๆ วันวานที่ฉันได้ใช้ชีวิตอย่างขยันขันแข็งมันผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ฉันกลับถึงบ้านหลังเที่ยงคืน คลำผนังมืดมิดและเปิดสวิตช์ไฟ บ้านที่ไม่ได้รับการดูแลเท่าไรจนเหมือนจะเก่าคร่ำคร่าส่องสว่างภายใต้แสงไฟนั้น บ้านที่เงียบเหงาและไม่มีใครขอให้กลับมา บ้านที่เปล่าเปลี่ยวเพราะไม่มีใครมาหา บ้านหลังนี้ช่างเหมือนกับชีวิตของฉัน

เมื่อเปิดประตูหน้าแล้วเดินเข้าไปก็เห็นกระจก นี่ฉันไม่ได้มองกระจกอย่างจริงจังมานานแค่ไหนแล้วนะ สิ่งที่เห็นในกระจกเปื้อน ๆ คือภาพผู้หญิงน่าสงสารคนหนึ่งผู้สูญเสียความองอาจและความมีชีวิตชีวาที่เคยมีในอดีต ฉันไม่อยากมองสภาพตัวเองที่น้ำหนักขึ้นกว่าสิบกิโลหลังจากธุรกิจล้มเหลวเอามาก ๆ

ฉันต้องใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปหรือ จบ ๆ ชีวิตไปไม่ดีกว่าหรือ ความคิดพวกนี้ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นจากก้นบึ้งของหัวใจ พลังอันดำมืดนี้เหมือนจะกระเพื่อมเข้าไปถึงในกระจก แล้วตอนนั้นเองก็ราวกับมีใครบางคนเรียกฉัน

“คิมเย! ลูกแม่! ลูกสาวคนที่สามที่แม่ภาคภูมิใจ!”

แม่กำลังเรียกและยิ้มเบิกบานให้จากในกระจก แม่เรียกฉันว่า “ความหวังของแม่” อยู่เสมอ ฉันคือลูกที่น่าภาคภูมิใจของแม่ไม่เคย

เปลี่ยน ทั้งในตอนที่เราเรียนจบมัธยมต้นและไปทำงานในกรุงโซล ตอนไปญี่ปุ่น ตอนมาที่ฝรั่งเศส ตอนที่ธุรกิจประสบความสำเร็จ หรือแม้กระทั่งในตอนที่เราล้มเหลว นั่นคือความภาคภูมิใจและความหวังของแม่แม่ในช่วงเวลาที่คิดถึงความตาย หากฉันตายจากไปคงไม่ต่างจากการทำให้แม่ต้องตายตามไปด้วย

“ฉันต้องมีชีวิตต่อไป จากนั้นไปฉันจะอยู่เพื่อแม่”

ในตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่า การตัดสินใจอยู่เพื่อแม่นั้นวันนั้น จะเปลี่ยนชีวิตของฉันไปอย่างสิ้นเชิง

ฉันก้าวออกจากความตายตรงหน้าด้วยความตั้งใจที่จะมีชีวิตอีกครั้งเพื่อแม่ จะว่าไปแล้ว คนที่ช่วยชีวิตฉันไว้ทุกๆ ครั้งก็คือแม่นั่นเอง สิ่งที่ฉันต้องการคือเงินและความสำเร็จ แต่แม่ต้องการอะไรจากตัวฉันกันนะ ฉันยืนถามตัวเองอยู่หน้ากระจก และคำตอบที่ได้มันง่ายมาก แม่ต้องการให้ลูกสาวของตัวเองมีแรงสู้ชีวิตต่อไป

เมื่อจะเริ่มต้นใหม่หลังจากที่สูญเสียทุกอย่าง ฉันก็ยังไม่มั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จเหมือนที่ผ่านมาหรือจะรุ่งกว่าเดิมได้หรือไม่ แต่อย่างน้อยก็ได้ใช้ชีวิตในแบบที่แม่หวังไว้ ที่ผ่านมามีความหวังของแม่มาตลอด แต่ตอนนี้แม่คือความหวังของฉัน “ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องมีชีวิตต่อไปได้!” สิ่งที่แม่คาดหวังจากฉันมันเรียบง่ายเหลือเกิน บางทีนี่อาจเป็นความปรารถนาที่พ่อแม่ทุกคนบนโลกมีต่อลูกก็เป็นได้

หลังจากความล้มเหลวครั้งนั้น เจ้าความหวังที่เฝ้าตายอยู่ในใจของฉันมาตลอดสองปีก็พุ่งพรวดออกมา เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้นนะเหรอ หลังจากนั้นฉันก็ยังหกล้ม ยังตกเป็นเสี่ยงๆ และยังมีล้มเหลวอีกเหมือนเดิม แต่ก็ยังคงเป็นคนสำคัญของแม่อยู่เสมอ ฉันจึงตะโกนออกไปแบบนี้ทุกครั้งที่ไม่ประสบความสำเร็จ

“ถึงจะล้มมากแค่ไหน แต่ฉันจะลุกขึ้นมาและก้าวต่อไปไม่ได้เลยหรือไง!”